

man freder Unglen og de unge Fisk noget, for at man ikke i Fremtiden kommer til at faa saaledes, at man ikke mere kan fiske. Det er Meningen med Bestemmelserne, og det har været Meningen ved Lovens Givelse. Jeg maa tillade mig at betragte dette Spørgsmaal lidt i Sammenhæng, thi det er aldeles nundgaeligt, at vi maa se paa Forholdet, saaledes som det forelaa her i Fjor ved Behandlingen af Fiskeriloven. Naar man ikke vil gjøre det, kan man ikke komme til en retfærdig Dom eller et retfærdigt Skjøn over, om det Resultat, der foreligger fra Administrationens Side, maa siges at være overensstemmende med det, der blev vedtaget ved Fiskeriloven, og som den Gang forudsattes at skulle ske. Jeg skal da minde om, at paa Fiskerilovforslaget, som det blev forelagt fra Regjeringens Side, fandtes der klare og utvetydige Lovregler for Fredning, idet den angik et 3 Maaneders Forbud mod Baadfiskeri. Det blev forandret noget under Fiskerilovens Behandling, saaledes at det blev begrændset til nogle Slags Baad, men først ved 3die Behandling i Folkethinget blev Lovreglen, den klare Regel, ombyttet med administrative Bestemmelser, det vil sige med Bestemmelser, som gavede Administrationen en vis Ret til at varetage det Fornødne i dette Forhold. Hvad skete der altsaa under Behandlingen i Rigsdagen? Medens jeg havde vundet at faae en Lovbestemmelse at støtte mig til, der sagde: Saaledes ere Forholdene, saaledes skulle Fiskerne være stillede, men der kan dispenseres under visse Forhold, ombyttede man den klare Regel med en Bestemmelse, der gik ud paa, at Administrationen fik Bemyndigelse til at bestemme Grændserne og i det Hele fik en vis Dispensationsfrihed. Naar jeg gik ind paa det, saa var det ganske vist af den Grund, at jeg ikke kunde Andet end erkjende, at nogen Fordel frembød det. Saa lidt tiltalende det end var for mig at gaa bort fra den sikre Regel og gaa over til at tage Ansvar for den administrative Udførelse, kunde jeg dog ikke Andet end erkjende, at ved administrative Bestemmelser er der den Fordel, at de kunne gives midlertidigt og kunne gjøres om. Og der kunde her i dette Forhold være særlig Grund til at gaa ind paa noget Saadant, fordi det var et nyt og ukjendt Emne, og fordi man ingenlunde havde saadanne Undersøgelser at støtte sig til, at man paa Forhaand kunde sige: Det og det maa man gjøre. Altsaa, jeg kunde gaa ind paa det. Inden jeg gik ind paa det, gjorde jeg mig det klart, hvorledes denne Bestemmelse maatte komme til Anvendelse, og navnlig hvorledes Forholdet imellem § 9 og § 41 i Loven om

Fiskeriet maatte blive, og i min Konference med Udvalget gjorde jeg gjældende, hvorledes jeg maatte forstaa Bestemmelsen, idet jeg maatte forstaa den saaledes, at Hovedbestemmelsen blev § 9, og at § 41, for at udtrykke det kort, blev henlagt under § 9 i denne Retning og kom til at gjælde Søterritoriet som Helhed paa de Strækninger, her er Tale om. Jeg havde allerede den Gang et foreløbigt Mids, ligesom jeg nu har et Kort, og jeg havde den Gang en Skrivelse med i Udvalget, som jeg temmelig sikkert tør sige blev Udvalget bekendt. Ganske vist var det ikke nogen udførlig Forhandling, men en temmelig flygtig Forhandling. Det var en Skrivelse til mig fra en sagkyndig Raadgiver, hvori der stod: „Naar det Vædringsforslag, som hele Udvalget agter at stille til Paragrafen om Baad, gaar ud paa at give Indenrigsministeren Myndighed til at forbyde alt Baadfiskeri i de nævnte Foraarsmaaneder i $\frac{1}{4}$ af Søterritoriet i vore sydlige Farvande, tillader jeg mig at bemærke, at herved vil i Virkeligheden etableres lige saa megen Indskrænkning i Baadfiskeriet som tilfattet i Regjeringens Forslag, idet de Steder, hvor Baadfiskeriet foregaar, næppe andrage mere end $\frac{1}{4}$ af Søterritoriet i Sundet, begge Belterne og Farvandene Syd for Sjælland og Fyn, og at der derfor formentlig i Realiteten ikke kan indvindes Noget imod denne Affattelse af Paragrafen, om end den maa siges at være mindre klar end Regjeringens.“ Det blev altsaa af mig udtalt i rette Tid og paa rette Maade. Hvad var det altsaa for en Begrændsning, man vilde have? Jeg gjorde allerede den Gang opmærksom paa, at naar der var Tale om en Begrændsning her, om et Fiskevand, som var naturligt afgrændset, forstod jeg ikke dette saaledes, at man kunde gaa ind og undersøge enhver lille Forsnævring eller Vig; men saa maatte man ordne Forholdene i store Træk, saaledes at man drager sine Linier der, hvor der kunde paavises nogenlunde naturlige, sikre Grændser, og hvor der kunde paavises nogenlunde ensartede Forhold for Fiskeriet og Fiskerne. Det ærede Medlem lod sig forlede af Beskjendtgjorelsens Form. Den har 3 Poster, men det er blot for at samle de Ting, som høre sammen; Grændserne ere ikke dragne saaledes. Grændserne ere dragne saaledes, at der er 4 Fiskevande. Det ene, det østlige, Fiskevand indbefatter Sundet og Farvandet Syd for Sjælland samt mellem Lolland-Falster og Møen regnet saa langt Vest efter som til Grændsen af Storebelt. Det andet Fiskevand er Storebelt og Farvandene Nord for Lolland samt mellem Langeland og Fyn. Det tredje Fiskevand indbefatter Lillebelt og